

важливою для подолання студентами всіх проблем міжкультурної комунікації та м'якої адаптації. Його завдання – об'єднати, уникнути конфліктних ситуацій, адаптувати іноземних студентів до української освітньої системи, налагодити взаєморозуміння і доброзичливі відносини між студентами групи, що сприятимуть її ефективній діяльності, тому вивчення культурних особливостей різних країн є дуже важливою ланкою підготовки сучасних викладачів.

Список використаних джерел

1. Бей Л.Б. Проблеми викладання української мови різним категоріям іноземних студентів. *Вісник Харківського Національного університету імені В.Н. Каразіна*. 2008. № 12. С. 42-49.

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ У ПРАКТИЦІ МОВНОЇ ПІДГОТОВКИ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ

Саденова Айгуль Ескермесівна

доцент кафедри мовної та загальноосвітньої підготовки іноземців

Казахського національного університету імені аль-Фарабі,

доктор філологічних наук, e-mail: sadenova@gmail.com

У сучасному світі мовна підготовка іноземних студентів обумовлена кількома факторами: економічними, суспільно-політичними та культурними. Сьогодні у методиці викладання мов активно розробляються ідеї інтегрування культури у теорію і практику навчання. Результатом такого навчання є формування як комунікативної, так і соціокультурної компетенції, що забезпечує використання мови за умов певного культурного контексту з урахуванням діалогу культур.

Міжкультурне навчання спричинене життєво необхідними чинниками. Різниця мов та культур перешкоджає діалогу між представниками різних народів. Принцип багатомовності та полікультурності дозволяє вести цей діалог, усвідомити, що кожна людина є не лише представником свого народу, а й суб'єктом полікультурної світової цивілізації.

Мовна підготовка іноземних студентів передбачає розвиток особистості студента на основі міжкультурної комунікації, пізнання чужої для нього дійсності та сприйняття іншої культури. Для викладача, працюючого з іноземцями, важливо використовувати різноманіття мов і культур як фактор взаємного розуміння та збагачення, що допомагає творчому розвитку соціально активної та самостійної особистості. Формування та розвиток особистості відбувається не за допомогою накопичення фактів, а за допомогою засвоєння та розуміння певного змісту.

Міжкультурне навчання спрямоване на формування толерантності щодо представників інших культур. Міжкультурне навчання – це освітньо-розвивальний процес, де обидві культури (рідна та іншомовна) відіграють істотну роль.

Процес оволодіння мовою є освітнім процесом, зміст якого – культура країни мови, що вивчається. Таким чином, іншомовна культура – це те, що є джерелом іншомовної культурної освіти у 4 аспектах: пізнавальному, розвивальному, виховному та навчальному. У пізнавальному плані основою навчання є діалог культур як зіставлення фактів у сфері художньої творчості народів (ідеї, теми, проблематика, моральні та естетичні цінності) та способу життя носіїв мови.

У виховному плані акцент робиться на виявленні загальних моральних орієнтирів життя народів та існуючих між ними відмінностей. Одне із завдань навчання – формування стійкої мотивації вивчення мови та іншомовної культури. Навчальною метою є формування комунікативної та соціокультурної компетенції.

Досвід роботи в іноземній аудиторії показує, що опанувати повністю мову та культуру може не кожен студент. Це часто залежить від загальної освіти студента, його характеру, працездатності та бажання досягти успіхів. Студентів потрібно вчити зіставляти рідну та нерідну повсякденну культуру. Опанувати міжкультурні знання студентам мають допомогти лінгвокраїнознавчі та культурологічні коментарі, представлені у підручниках та підготовлені викладачем спеціально для окремої групи.

Аудіовізуальні засоби дозволяють багато побачити, розширити кругозір, головним же у роботі викладача має бути вміння підібрати різноманітні матеріали, які становлять загальну картину світу. Одним із напрямів міжкультурної комунікації є функціонально-поведінковий вираз національної культури, вміння мовно-поведінкової спроможності в різних сферах спілкування.

Мовна освіта, що базується на міжкультурній парадигмі дозволяє не тільки використовувати досвід рідної мови та культури, а й усвідомити цінність творчості, цінність розвитку особистості в світі, що динамічно змінюється. Міжкультурна комунікація має формуватися у студентів спеціально. Викладач повинен вміло вчити студентів взаєморозумінню партнерів зі спілкування, що не менш важливо, ніж виключення мовних помилок. Таким чином студенти, спираючись на свої лінгвокультурні знання, поступово, крок за кроком, успішно опановують систему нерідної мови та чужу культуру.